

и сгушенъ между клонитѣ, отворилъ зелени очи, гледа що ще стане.

Видя Сладкодойка, че зло я чака и нѣма помощъ отъ никого, че трѣбва самичка да се спасява. Вдигна глава, навари опашка, па тѣрти да бѣга съ всичката си сила. Тя се спря чакъ въ оборѣтъ си и тогава само се успокои.

Лежа Песоглавчо върѣдъ клонитѣ, лежа до гдѣто огладня, па скокна на земята и хайде въ селото — право въ оборѣтъ.

Почна хитрецьтъ отново около кравата да се тѣрка, отново да ѝ се подмазва:

— „Ахъ хубавицата ми, хайде, миличка въ гората да идемъ, да си поживѣемъ на свобода! И ще ми бѣдешъ ти ситичка, и ще ми станешъ тлѣстичка! Хайде, другарчице, хайде шарена писана хубавице! . . .

— О, да ме простишъ, Песоглазчо, благодаря ти за милувкитѣ и за сладкитѣ ти думи, ала азъ съ тебе вече не трѣгвамъ. Лукавъ си ти, котакко; виждамъ твоитѣ хитрини. О, не мене обичашъ ти, а моето млѣко! Научихъ се азъ отъ тебе да не се лѣжа по благитѣ думи, а по друго да си избирамъ азъ добри другари, които нѣма да бѣгатъ отъ мене, кога съмъ въ най голѣма опасностъ . . .

— Разбрахъ те азъ тебе, зеленоский, хитрий и лакомий за млѣкото ми, котаранко, разбрахъ те и се погнусихъ отъ твоитѣ лукави думи за нѣкаква дружба . . . А сега остави ме, азъ те прѣзирамъ, мазний страхливецо . . .